

ע"פ 5407/21 - אסד דלאשי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5407/21

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: אסד דלאשי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת מיום 6.7.2021 בת"פ 51143-06-19 שניתן
על-ידי כבוד השופט ח' סבאג

בשם המבקש: עו"ד אלביר מני

בשם המשיבה: עו"ד ענת גרינבאום

החלטה

1. בפני בקשה לעיכוב ביצועו של עונש מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים שהושת על המערער בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת מיום 6.7.2021 (ת"פ 51143-09-16, השופט ח' סבאג).

2. ביום 5.11.2020 הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק זה. כמתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 6.6.2019 תקף המבקש את עורך דינו (להלן: המתלונן), באמצעות חפץ חד ומקל, וזאת על רקע מחלוקת כספית שהתגלעה ביניהם. בהמשך איים המבקש לפגוע במתלונן פעם נוספת. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

3. המבקש הוא אדם בוגר, נעדר עבר פלילי, שמסלול חייו היה עד כה נורמטיבי. הוא החל בהליך טיפולי בסמוך לאחר שחרורו ממעצר. על רקע האמור, שירות המבחן שהגיש תסקיר בעניינו, המליץ להטיל עליו ענישה שיקומית בדמות צו מבחן לתקופה של שנה ומחצה, לצד עונש מאסר שירוצה על דרך של עבודות שירות וענישה נלווית.
4. בגזר דינו דן בית המשפט המחוזי בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות וסקר את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות. בית המשפט המחוזי תיאר את נסיבותיהן החמורות של העבירות, ובכלל זאת את התכנון המוקדם למעשה, הכלים שבהם עשה המבקש שימוש והפציעות שנגרמו למתלונן. לנוכח זאת נקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל. בסופו של דבר, הטיל בית המשפט המחוזי על המבקש עונש מאסר בפועל למשך 24 חודשים, כאמור לעיל. בעשותו כן ציין בית המשפט המחוזי כי המבקש החל אמנם ללכת בדרך השיקום, והביע צער וחרטה על המעשים, אך אין מדובר במקרה שבו יש הצדקה לסטייה ממתחם הענישה בהתחשב בכך שההליך השיקומי מצוי עוד בראשיתו. לצד זאת, בית המשפט המחוזי הדגיש כי עונש של המבקש נקבע בתחתית מתחם הענישה ההולם.
5. במעמד גזר הדין, לבקשת בא-כוח המבקש, עוכב ביצוע העונש עד ליום 17.8.2021.
6. המבקש הגיש ערעור לבית משפט זה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי, שבו טען כי מתחם הענישה שנקבע סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת. עוד נטען כי בעת גזירת דינו של המבקש היה על בית המשפט המחוזי לסטות לקולא ממתחם הענישה ההולם לנוכח ההליך השיקומי שעבר, באופן שלא יושת עליו עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג וברית.
7. בד בבד עם הגשת הערעור הוגשה גם הבקשה שבפני, שבה התבקש כאמור עיכוב ביצועו של רכיב המאסר בפועל. לטענת המבקש, סיכויי הערעור שהגיש גבוהים, בשים לב להמלצת שירות המבחן להטיל עליו עונש שיקומי. עוד טוען המבקש כי לא נשקף ממנו כל סיכון לשלום הציבור, בהתחשב בכך שבמהלך המשפט הוא נעצר בפיקוח אלקטרוני, ובהמשך אף שוחרר לחלופת מעצר והותר לו לשוב ולהתגורר בביתו, הסמוך לבית המתלונן, ולצאת לעבודה. בכך יש כדי לתמוך, כך נטען, בעיכוב הביצוע המבוקש.
8. המדינה מתנגדת לבקשה, וטוענת כי חומרת המעשים שבהם הורשע המבקש, כמו גם מדיניות הענישה ההולמת, מלמדים כי סיכויי הערעור להתקבל הם נמוכים. בנסיבות אלה, כך נטען, אין מקום לסטות מהכלל המורה על ריצוי מידי של עונש המאסר.
9. לאחר ששקלתי את הדברים ושמעתי את טענות הצדדים בדיון שנערך לפני ביום 8.8.2021, אני סבורה שדין הבקשה להידחות. מבלי להביע עמדה ביחס לסיכויי הערעור, אני סבורה כי נסיבותיו של המבקש מצדיקות לסטות מהכלל שעל-פיו הגשת ערעור כשלעצמה אינה מעכבת את תחילת ריצוי של העונש (ראו: ע"פ 111/99 שוורץ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, 257-259 (2000); ע"פ 3377/21 פלונית' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.5.2021)). נוכח האמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי באשר לדרך השיקומית של המבקש, דומה שאין זה אחד מאותם מקרים שבהם יש "לעצור" את תחילת ביצוע העונש.
10. לצד זאת, בנסיבות העניין, לנוכח סד הזמנים, ועל מנת לאפשר למבקש לעבור מיון מוקדם בטרם כניסתו למאסר, אני מורה

על דחיית מועד ריצוי העונש, כך שהמבקש יחל לרצות את עונשו ביום 19.9.2021. על מנת שלא לסכל את האפשרות שלערעור יהיו תוצאות מעשיות אני מורה כי הדיון בערעור ייקבע לא יאוחר מיום 28.2.2022, בכפוף לשיקולי יומן.

11. המבקש יתייצב אפוא לריצוי עונשו ביום 19.9.2021 עד השעה 10:00 בביתהמעצרקישוןאו על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

12. סוף דבר: הבקשה נדחית בעיקרה,בנתון לאמור בפסקה 10 לעיל.

ניתנה היום, ג' באלול התשפ"א (11.8.2021).

ש ו פ ט ת